

অধ্যায় ১

আৰম্ভনি

A man with a beard and glasses, wearing a dark suit and tie, is seated in a library. He is holding an open book and looking at it intently. The library has tall wooden bookshelves filled with books. A large window with a red curtain is behind him, letting in warm light. The scene is rendered in a stylized, high-contrast artistic style.

এই কাহিনীটো হাজাৰ হাজাৰ
বছৰ পুৰণি এখন পুৰণি কিতাপত কোৱা হৈছে।
মই আপোনালোকক ক'বলৈ ওলোৱা প্ৰতিটো শব্দই
সঁচা। ইয়াৰে কিছুমান বিশ্বাস কৰাটো কঠিন হ'ব,

কিন্তু সত্যটো প্ৰায়ে
কল্পকাহিনীতকৈ অদ্ভুত হয়।

আৰম্ভণিতে, প্ৰথম মানুহ সৃষ্টি হোৱাৰ আগতে,
পৃথিৱী, সূৰ্য্য, তৰাবোৰ, আনকি পোহৰ আৰু সময়
সৃষ্টি হোৱাৰ আগতেই ঈশ্বৰ আছিল।

কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁৰ জীৱনটো
ভাগ কৰিব বিচাৰিছিল।
বন্ধু-বান্ধৱ আৰু ওচৰ-
চুবুৰীয়া বিচাৰিছিল।

আৰম্ভণি নোহোৱাকৈ
তেওঁ অকলশৰীয়া আছিল যদিও তেওঁ
অকলশৰীয়া নাছিল। সসীম মানুহৰ দৰে নহয়,
ঈশ্বৰ একেলগে তিনিজন ব্যক্তি হিচাপে একত অস্তিত্ব
ৰক্ষা কৰে। প্রতিজন সুকীয়া ব্যক্তি সহ-সমান আৰু
সহ-অনন্ত, সত্তা, প্রকৃতি, শক্তি, ক্রিয়া, ইচ্ছাশক্তিত
এক। তেওঁ নিজৰ লগত সুসম মৰমেৰে
যোগাযোগ কৰিছিল।

বাইবেলে* আমাক কৈছে যে ঈশ্বৰে তেওঁৰ
সিংহাসনৰ চাৰিওফালে প্ৰশংসা কৰিবলৈ
অসংখ্য ধৰণৰ স্বৰ্গদূত সত্তা সৃষ্টি কৰিছিল,
কিন্তু লুচিফাৰ নামৰ এজনে তেওঁলোকৰ
তৃতীয়াংশক বিদ্রোহত নেতৃত্ব দিছিল। ঈশ্বৰে
তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ পৰা খেদিলে আৰু
লুচিফাৰৰ নাম সলনি কৰি চয়তান কৰা হ'ল।

কিন্তু এয়া তেওঁলোকৰ
কাহিনী নহয়।

এইটো হৈছে ঈশ্বৰে মানৱ জাতিৰ
লগত কাম কৰাৰ কাহিনী।

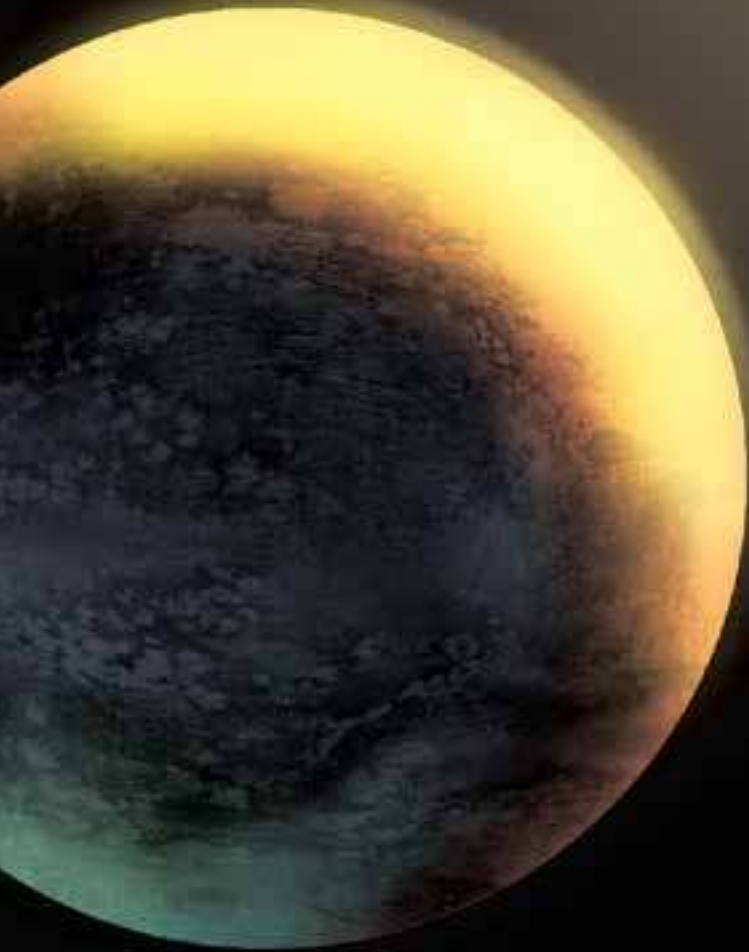
যিচয়া ৪৫:১৮ - *বাইবেল নামৰ কিতাপখনৰ চমু বিৱৰণৰ বাবে ৩২২ পৃষ্ঠা চাওক।
চয়তানৰ বিষয়ে অধিক জানিবলৈ চাওক: যিচয়া ১৪:১২-১৪; যিহিষ্কেল ২৮:১৩-১৯; মথি
২৫:৪১; লুক ১০:১৮; প্রকাশিত বাক্য ১২:৪, ২০:২ পদ

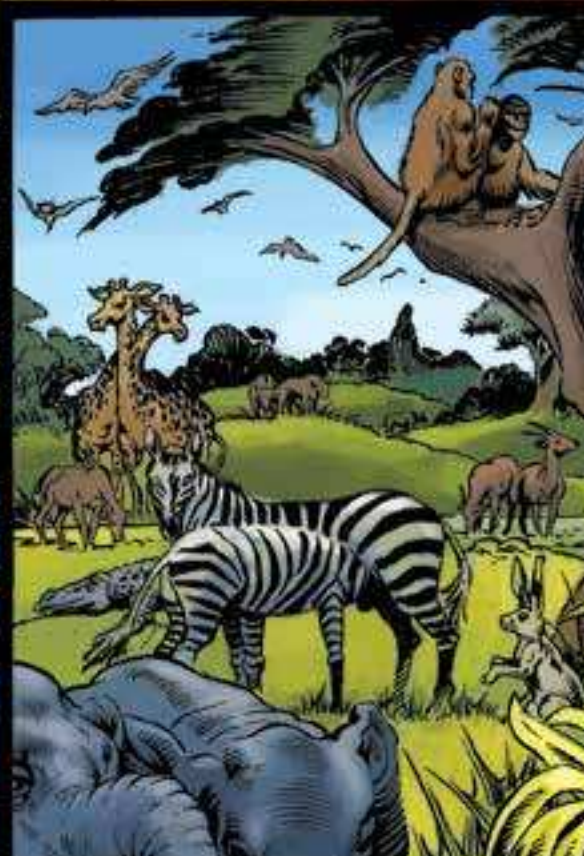
আদিতে ঈশ্বৰে আকাশ আৰু পৃথিৱী
সৃষ্টি কৰিছিল। আৰু এনে হ'ল যে
পৃথিৱী নিৰাকাৰ আৰু শূন্য হৈ পৰিছিল
আৰু সৃষ্টিকৰ্তা লৰচৰ কৰিছিল
পানীৰ মুখৰ ওপৰত।

হঠাতে ঈশ্বরে আন্ধারত কথা পাতিলে...

"লেট থেরে বিই লাইট"

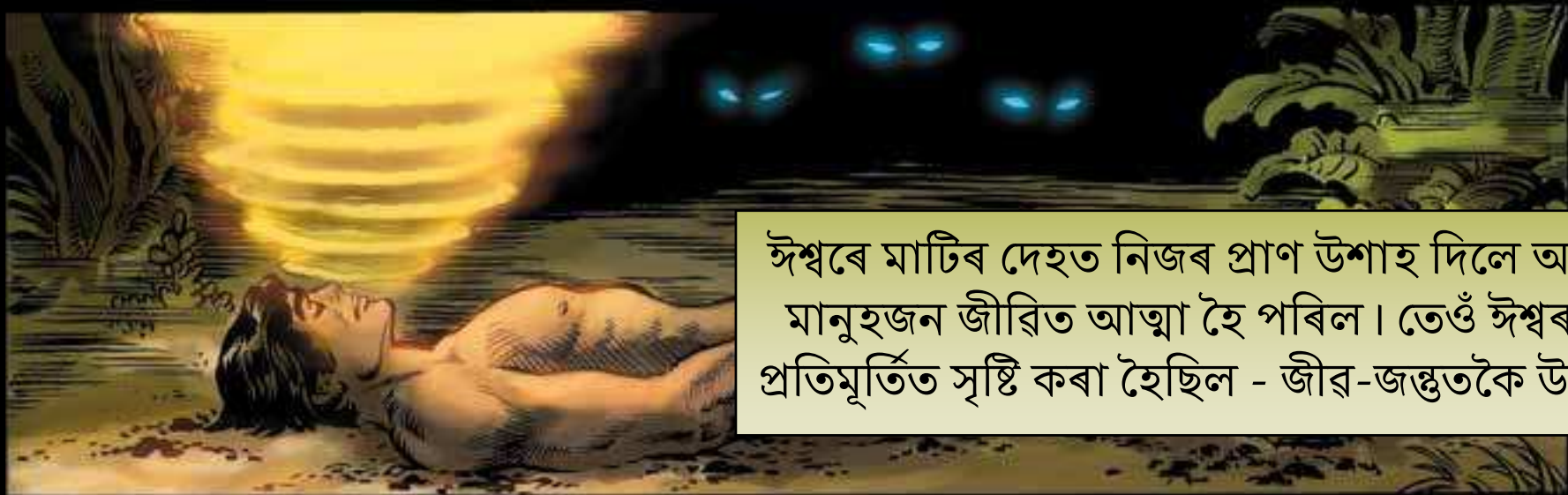

বহু আধুনিক পুৰুষে
ভবাৰ দৰে নাছিল।
সৃষ্টিকৰ্তাই বিৰতনৰ
ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল।
তেওঁ সকলো বস্তুকে
কেৱল অস্তিত্বলৈ
ক'লেই সৃষ্টি কৰিছিল।
২৪ ঘণ্টাৰ ছয় দিনত
ঈশ্বৰে পৃথিৱীত বসতি
স্থাপন কৰিবলৈ
উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী
সৃষ্টি কৰিছিল।

প্ৰায় ৪০০৪ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব। - আদিপুস্তক ১:২-৩

ষষ্ঠ দিনা দুষ্টবিলাকৰ সৈতে চকু
ৰাখি, ঈশ্বৰ মাটিৰ ধূলিৰ পৰা
এটা নতুন জীৱ গঠন কৰিলে ।

ঈশ্বৰে মাটিৰ দেহত নিজৰ প্ৰাণ উশাহ দিলে আৰু
মানুহজন জীৱিত আত্মা হৈ পৰিল । তেওঁ ঈশ্বৰৰ
প্ৰতিমূৰ্তিত সৃষ্টি কৰা হৈছিল - জীৱ-জন্তুতকৈ উচ্চ ।

ঈশ্বরে নতুন প্রাণীক মানুষ
বুলি মাতি আদম নাম দিলে

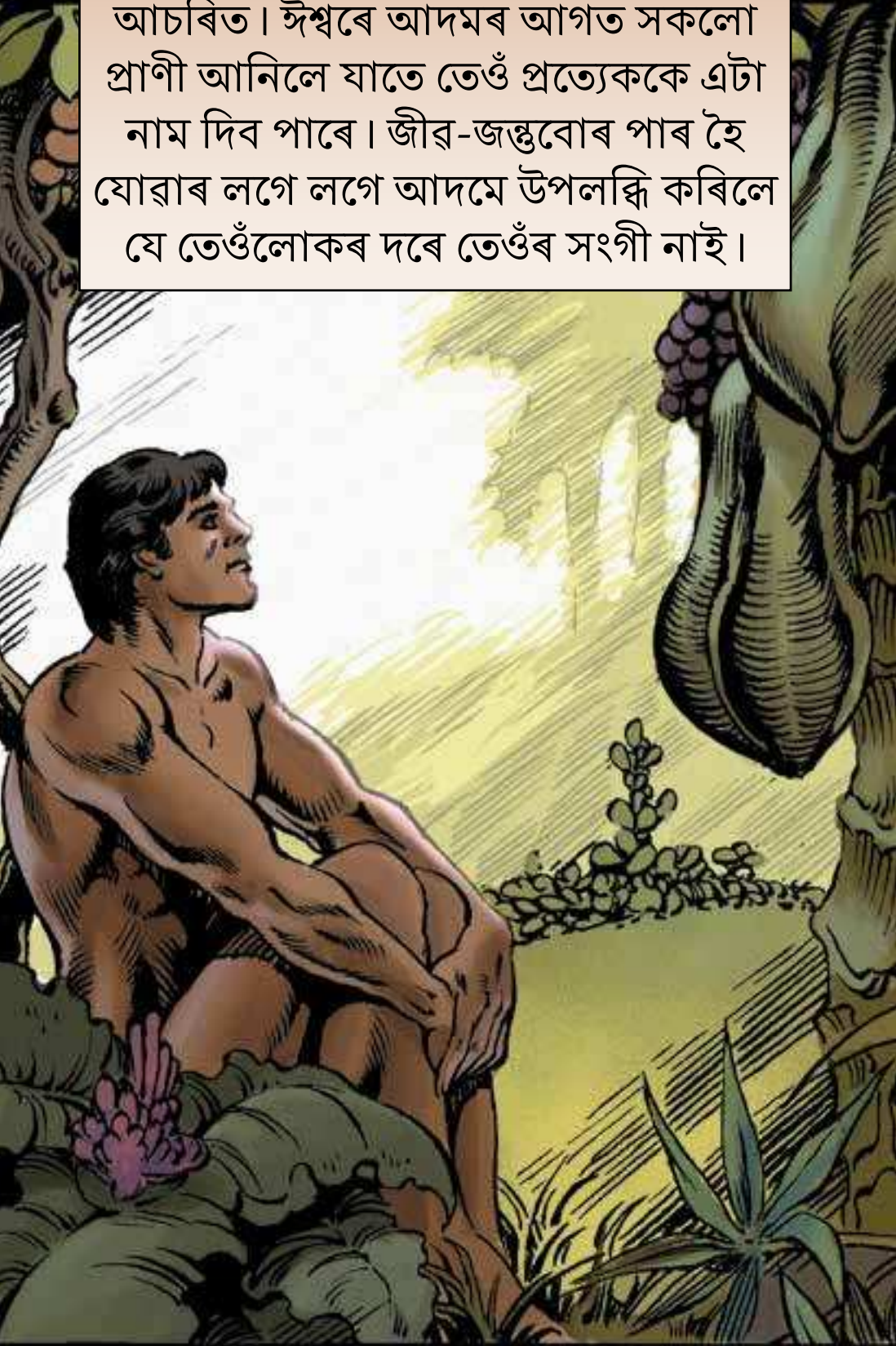

আদিপুস্তক ১:৩১, ২:৭ পদ

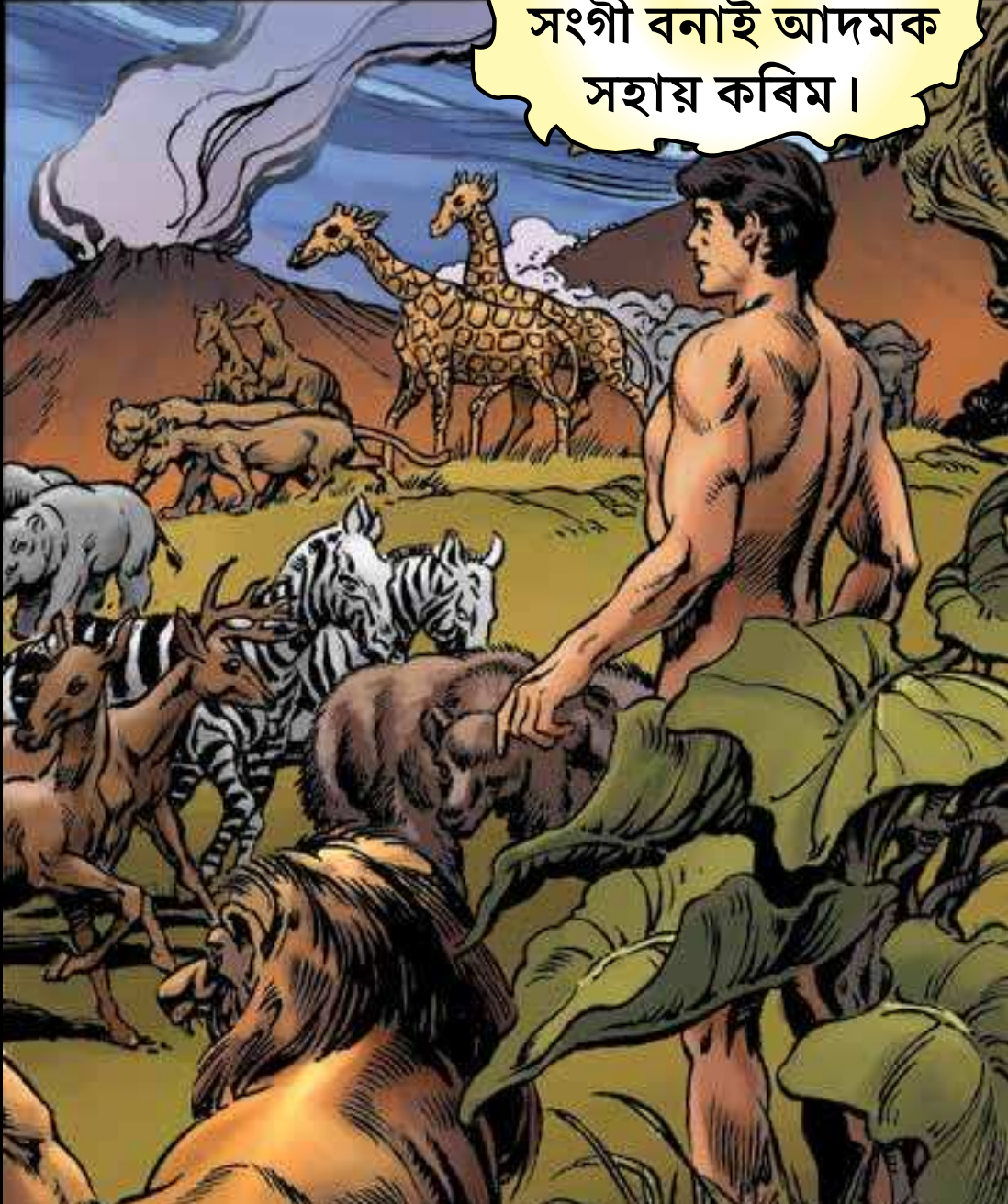
ঈশ্বরে তেওঁৰ সকলো
সৃষ্টি চাই ক'লে,
“এইটো বৰ ভাল।”

প্রতিদিনে ঈশ্বৰে আদমৰ লগত কথা
পাতিছিল আৰু জীৱনটো আছিল
আচৰিত। ঈশ্বৰে আদমৰ আগত সকলো
প্ৰাণী আনিলে যাতে তেওঁ প্ৰত্যেককে এটা
নাম দিব পাৰে। জীৱ-জন্তুবোৰ পাৰ হৈ
যোৱাৰ লগে লগে আদমে উপলব্ধি কৰিলে
যে তেওঁলোকৰ দৰে তেওঁৰ সংগী নাই।

আৰু ভগৱানে ক'লে...

মই এজন
সংগী বনাই আদমক
সহায় কৰিম।

ঈশ্বৰে আদমক গভীৰ টোপনিৰ অনুভৱ
কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল আৰু তাৰ পিছত
তেওঁৰ কাষৰ পৰা এটা পাচলি লৈছিল। পাঁজৰৰ
সহায়ত ঈশ্বৰে এগৰাকী সুন্দৰী নাৰীক আদমৰ
প্ৰেমময় সহায়িকা হিচাপে গঢ়ি তুলিলে।

ঈশ্বৰে আদমক জগাই আনি সেই মহিলাগৰাকীক
তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে। তেওঁ তেওঁলোকক
সন্তান জন্ম দি পৃথিৱীখন পুনৰ ভৰপূৰ
কৰিবলৈ ক'লে আৰু আদমে তেওঁৰ সুন্দৰ
নতুন পত্নীক হৰা বুলি মাতিলে।

তাই
মোৰ হাড়ৰ হাড় আৰু
মোৰ মাংসৰ মাংস।

চয়তান নামৰ
ইভিল ৱানে
চাই আছিল।

দুয়োজনেই উলংগ আছিল, কিন্তু,
ল'ৰা-ছোৱালীৰ দৰে, তেওঁলোকো
সেই বিষয়ে অৱগত নাছিল।

বাৰীত সুখী আছিল দুয়ো । পাপ
নাছিল, ভোক নাছিল; বেছি গৰম
নহ'ল, বেছি ঠাণ্ডাও নহ'লা

ঈশ্বৰে গছৰ বিষয়ে
কৈছিল, কৈছিল...

আপুনি
বাৰীৰ সকলো গছৰ ফল খাব
পাৰে, কিন্তু এইটোৰ পৰা নাখাব
বাৰীৰ মাজত থকা গছ, কিয়নো
তোমালোকে খোৱাৰ দিনা
মৰিব ।

চয়তানে ঈশ্বৰক ঘৃণা কৰিছিল আৰু ঈশ্বৰে যি কৰি আছে তাক ধ্বংস কৰিব বিচাৰিছিল, কিন্তু হৱাৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ তেওঁক এটা উপায়ৰ প্ৰয়োজন আছিল, সেয়েহে তেওঁ এটা সুন্দৰ প্ৰাণীৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তাৰ মুখৰ মাজেৰে কথা পাতিছিল।

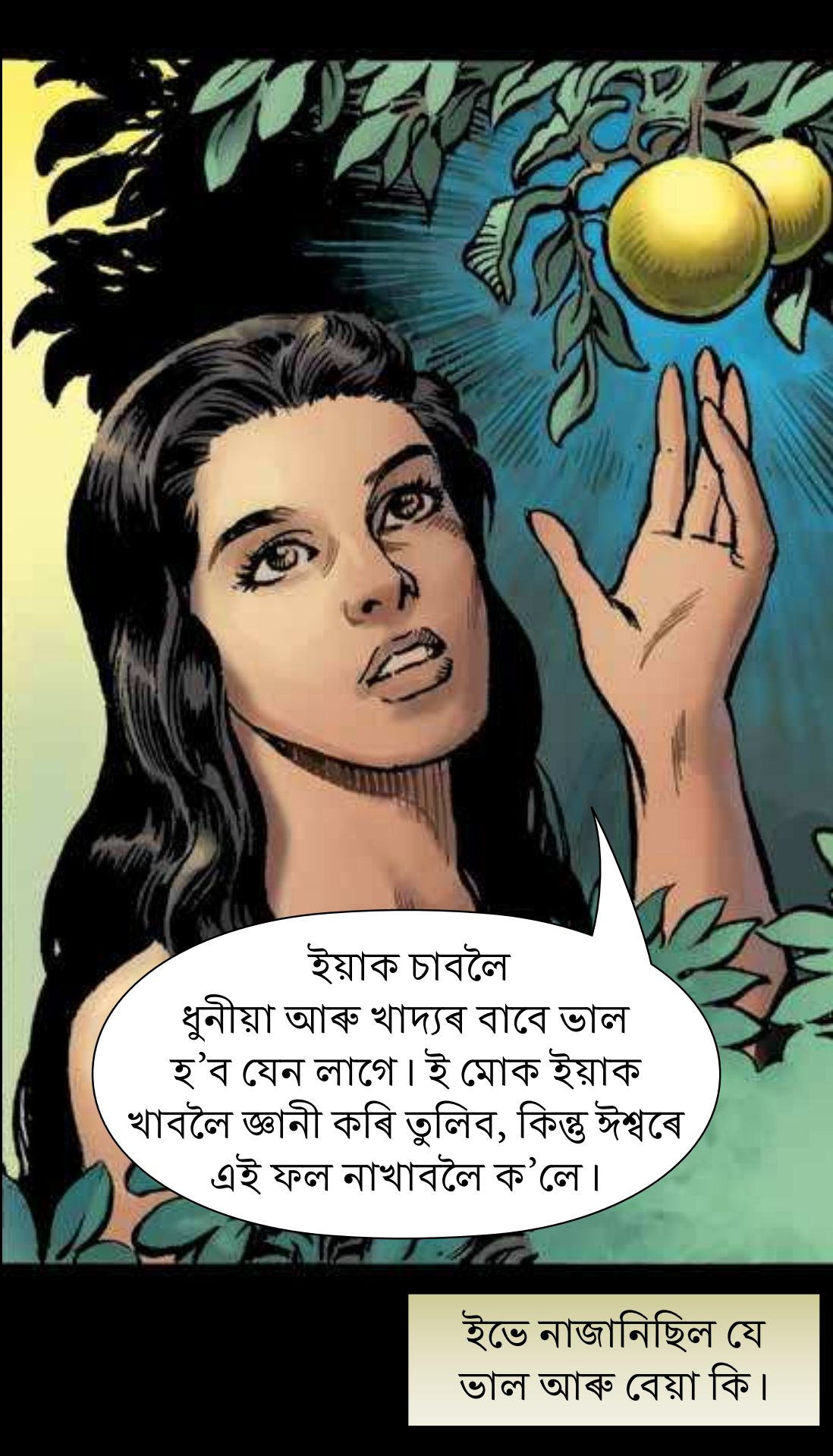
ঈশ্বৰে
আপোনাক কৈছেনে যে
আপুনি বাৰীৰ প্ৰতিটো গছৰ
ফল খাব নোৱাৰে?

তেওঁ
কৈছিল এই গছৰ বাহিৰে
আমি প্রতিটো গছৰ ফল খাব
পাৰো, কিন্তু চুই গ'লে মৰি
যাম

হা! মৰি
নাযাবা। আপুনি খালে
দেৱতাৰ দৰে হ'ব। আমাৰ
দৰে তোমালোক আলোকিত
হ'বা, আৰু ভাল বেয়াৰ
বিষয়ে সকলো জানিবা।

ইয়াক চাবলৈ
ধুনীয়া আৰু খাদ্যৰ বাবে ভাল
হ'ব যেন লাগে। ই মোক ইয়াক
খাবলৈ জ্ঞানী কৰি তুলিব, কিন্তু ঈশ্বৰে
এই ফল নাখাবলৈ ক'লে।

ইভে নাজানিছিল যে
ভাল আৰু বেয়া কি।

হুৱাই ঈশ্বৰক অমান্য
কৰি ফল খাইছিল।

বহু পলমকৈ হুৱাই অনুভৱ কৰিলে
যে তাই প্ৰতাৰিত হৈছে। ইয়াৰ ফলত
তাই ভাল আৰু বেয়া বক্ষা কৰিছিল,
কিন্তু দুষ্টতাই নিয়ন্ত্ৰণ লৈছিল।

হরাই ফলটো স্বামীৰ
ওচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু
তেওঁক কথা পাতি
খাবলৈ দিলে।

চাওক, মই
মৰি যোৱা নাই। খাওক,
আৰু ই আপোনাক জ্ঞানী
কৰি তুলিব।

তেওঁলোক
আলোকিত হৈছিল
আৰু তেওঁলোকৰ
নগ্নতাৰ বাবে
লজ্জিত হৈছিল।

হাঁ হাঁ
হাঁ! তেওঁ এতিয়া আপোনাক
হত্যা কৰিব! তেওঁ কি কৰিছিল চাওক
মোঁলে।

আমি
কি কৰিলোঁ?

আমি ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা অমান্য
কৰিলোঁ। তেওঁ অতি সোনকালে
আহিব। আমি আমাৰ উলংগতা
চাকিব লাগিব।

আদম, তুমি
ক'ত আছা?

ই
হিয়াৰড ইউৰ
ভয়েচ এএনডি
ই ওয়াচ
আফৰেইড
বিকাজ ই ওয়াচ
নাকেদ।

তোমাক
কোনে কৈছিল যে
তুমি উলংগ? তুমি মোৰ
অবাধ্য কৰি নিষিদ্ধ
ফলৰ ফল খালা নে?

তুমি
মোক দিয়া মহিলাগৰাকীয়ে
মোক সেই কামটো কৰিবলৈ
বাধ্য কৰাইছিল।

A woman with long dark hair, wearing a green dress made of leaves, stands in a forest. She is pointing her right hand towards a white dragon with orange wings and a long tail. The dragon is standing on a yellow patch of ground. The background shows trees and a bright sky. A speech bubble is positioned above the dragon, and a larger speech bubble is at the bottom of the page.

হিসসসসস...

সাপে মোক প্রতাৰণা কৰিলে। তেওঁ
মোক কৈছিল মই মৰিব নোৱাৰো, মই
তোমাৰ দৰে হ'ম, কিন্তু মই তোমাৰ দৰে
নহয়। মোৰ ভয়ংকৰ অনুভৱ হয়।

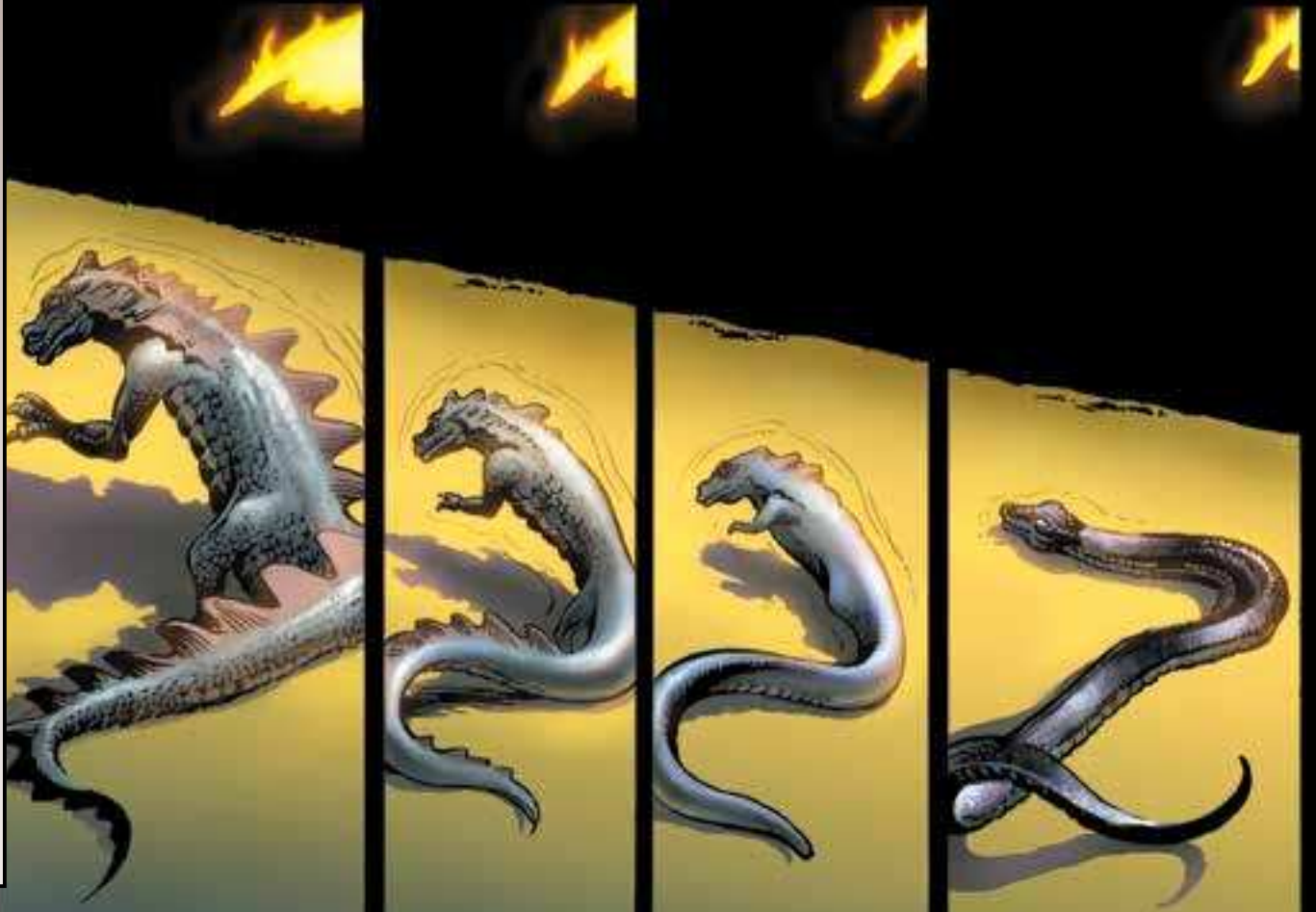
তেতিয়া ঈশ্বৰে সাপটোক
অভিশাপ দি ক'লে...

বিকাজ য়ু হেভ
ডোন থিচ, ই উইল মেক য়ু
কাল অন ইউৰ বেলা এএনডি
গেট ডাস ইন ইউৰ মাউথ

মই তোমাৰ বীজ আৰু বনাব
মহিলাৰ সন্তান শত্ৰু হ'ব। আপোনাৰ
বীজে গোৰোহাটো আঘাত কৰিব
মহিলাগৰাকীৰ সন্তানৰ, কিন্তু তেওঁ
আপোনাৰ মূৰত আঘাত
কৰিব।

ইয়াত ভৱিষ্যতৰ
যুদ্ধৰ প্ৰতিশ্ৰুতি
দিয়া হৈছে। এটা
সময় আহিব যেতিয়া
মহিলাগৰাকীৰ বীজে
চয়তানক পৰাজিত
কৰিব। এই ব্যক্তিজনে
নৱজাতিক ঈশ্বৰৰ
ওচৰলৈ ঘূৰাই দিব
আৰু পাপ আৰু
মৃত্যুৰ অভিশাপৰ
পৰা তেওঁলোকক
উদ্ধাৰ কৰিব।

আদিপুস্তক ৩:১৩-১৫ পদ

ঈশ্বৰে লুচিফাৰ আৰু তেওঁৰ সকলো স্বৰ্গদূতক মাত্ৰ
এক মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে ধ্বংস কৰিব পাৰিলেহেঁতেন, কিন্তু
তেওঁ তেওঁলোকক মানৱ জাতিৰ পৰীক্ষা হিচাপে জীয়াই
থাকিবলৈ অনুমতি দিছিল। পুৰুষসকলে ঈশ্বৰক অনুসৰণ
কৰিব নে চয়তানক তেওঁৰ বিদ্ৰোহত অনুসৰণ কৰিব?

ঈশ্বৰে মানৱজাতিক
অভিশাপ দি কৈছিল...

আদম, কাৰণ আপুনি
আপোনাৰ পত্নীৰ অনুৰোধৰ প্ৰতি
সফল হৈ মোক অমান্য কৰি, মই এই
পৃথিৱীক অভিশাপ দিম আৰু পাচলিতকৈ
কণ্টক আৰু থিছল ভালদৰে গজাব, আৰু
আপুনি কৰিব মাটিত কিবা খাবলৈ উৎপাদন
কৰিবলৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব।
যেতিয়ালৈকে আপুনি জীয়াই থাকে,
আপোনাৰ দুখ থাকিব, কাম কৰিব
আপোনাৰ মুখৰ ঘামৰ দ্বাৰা আপুনি মৰি
যোৱালৈকে আৰু ঘূৰি অহালৈকে
যি মাটিৰ পৰা আপোনাক
বনোৱা হৈছিল।

এতিয়া আদম আৰু হৱাৰ মৃত্যুৰ সময়
আছিল যেনেকৈ ঈশ্বৰে প্ৰতিশ্ৰুতি
দিছিল। কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক
হত্যা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকৰ
ঠাইত জন্তুবোৰক হত্যা কৰিছিল
আৰু আদম আৰু হৱাৰ বাবে কোট
তৈয়াৰ কৰিবলৈ ছাললৈ গৈছিল।

তেওঁ

আমাক হত্যা কৰা
নাছিল! আমি এতিয়াও
জীয়াই আছোঁ!

তাৰ সলনি তেওঁ
জন্তুবোৰক হত্যা
কৰিছিল আমাৰ!

আদম আৰু ইভে নকৰিলে সেইদিনা মৰিব,
কাৰণ নিৰীহ জন্তুবোৰৰ মৃত্যু হৈছিল তেওঁলোকৰ
ঠাইত। কিন্তু মৃত্যুদণ্ড আছিল সিহঁতৰ ওচৰলৈ
গৈছিল, আৰু অৱশেষত সিহঁতো মৰিব।
মৃত্যু হৈছে পাপকৰাৰ বাবে জৰিমনা।

যিহেতু আদম আৰু হৱা এতিয়া পাপী আছিল,
সেয়েহে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক সুন্দৰ বাগিচাৰ পৰা
বাহিৰলৈ উলিয়াই দিছিল যাতে তেওঁলোকে
জীৱনৰ গছ-গছনি নাখায় আৰু তেওঁলোকৰ
পাপী অৱস্থাত চিৰকাল জীয়াই থাকে।

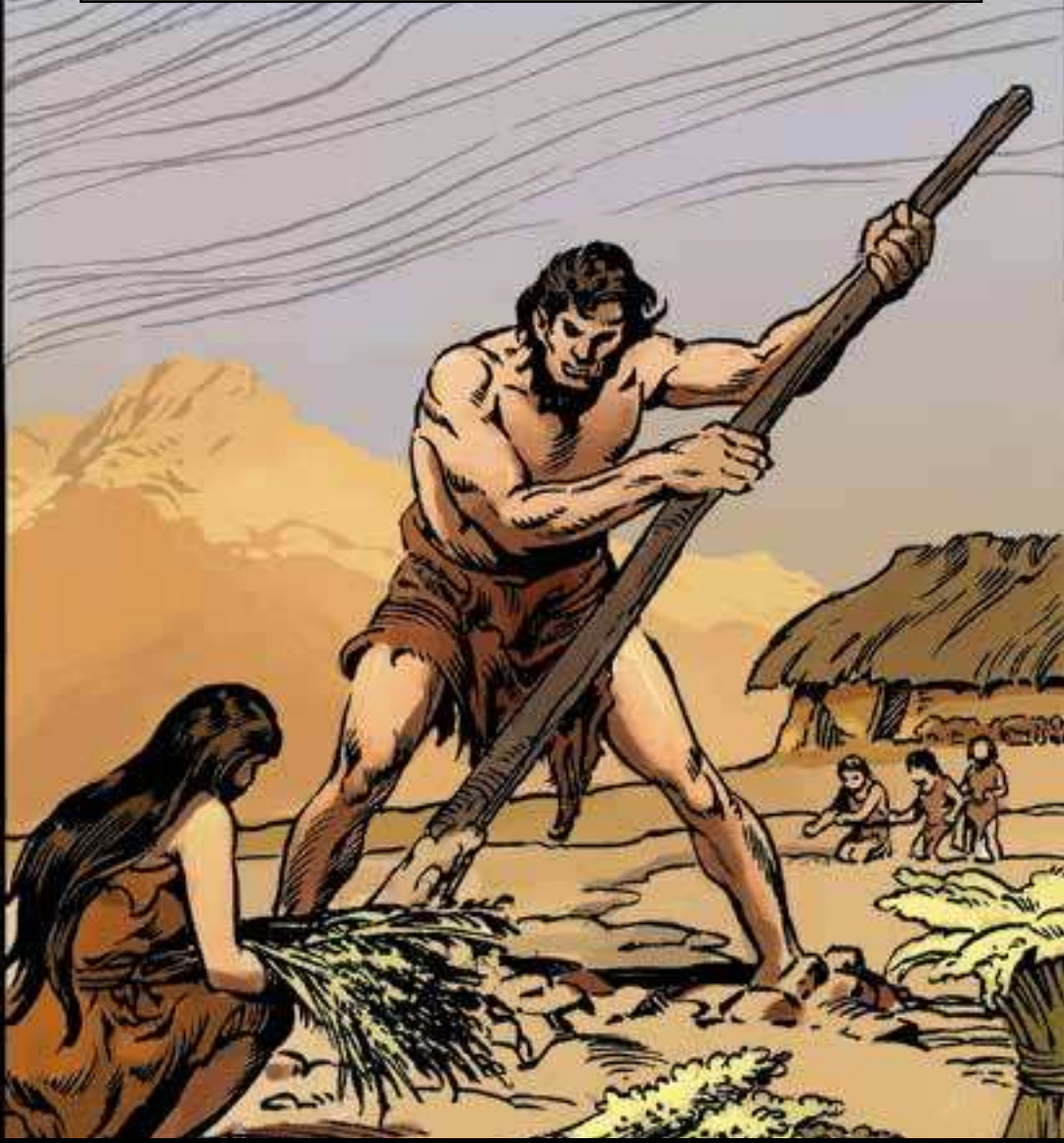

ঈশ্বৰে বাগিচাৰ প্ৰৱেশদ্বাৰত
চেৰুবিম নামৰ এক বিশেষ ধৰণৰ
স্বৰ্গদূত ৰাখিছিল যাতে যিকোনো
লোকক জীৱনৰ গছলৈ যোৱাৰ পৰা
ৰক্ষা কৰিব পৰা যায়। অৱশেষত
বাগিচাখন ধ্বংস হৈ গৈছিল আৰু
গছজোপা পৃথিৱীৰ পৰা স্থানান্তৰিত
হৈছিল। এদিন ইয়াক পৃথিৱীলৈ
ঘূৰাই অনা হ'ব, কিন্তু মই মোৰ
কাহিনীতকৈ আগবাঢ়ি গৈ আছোঁ।

আদম আৰু হৱাৰ বহুতো সন্তান আছিল।
পিছলৈ তেওঁলোকৰ পুত্ৰ-কন্যাই ইজনে
সিজনক বিয়া কৰাই নিজৰ সন্তান জন্ম দিব।

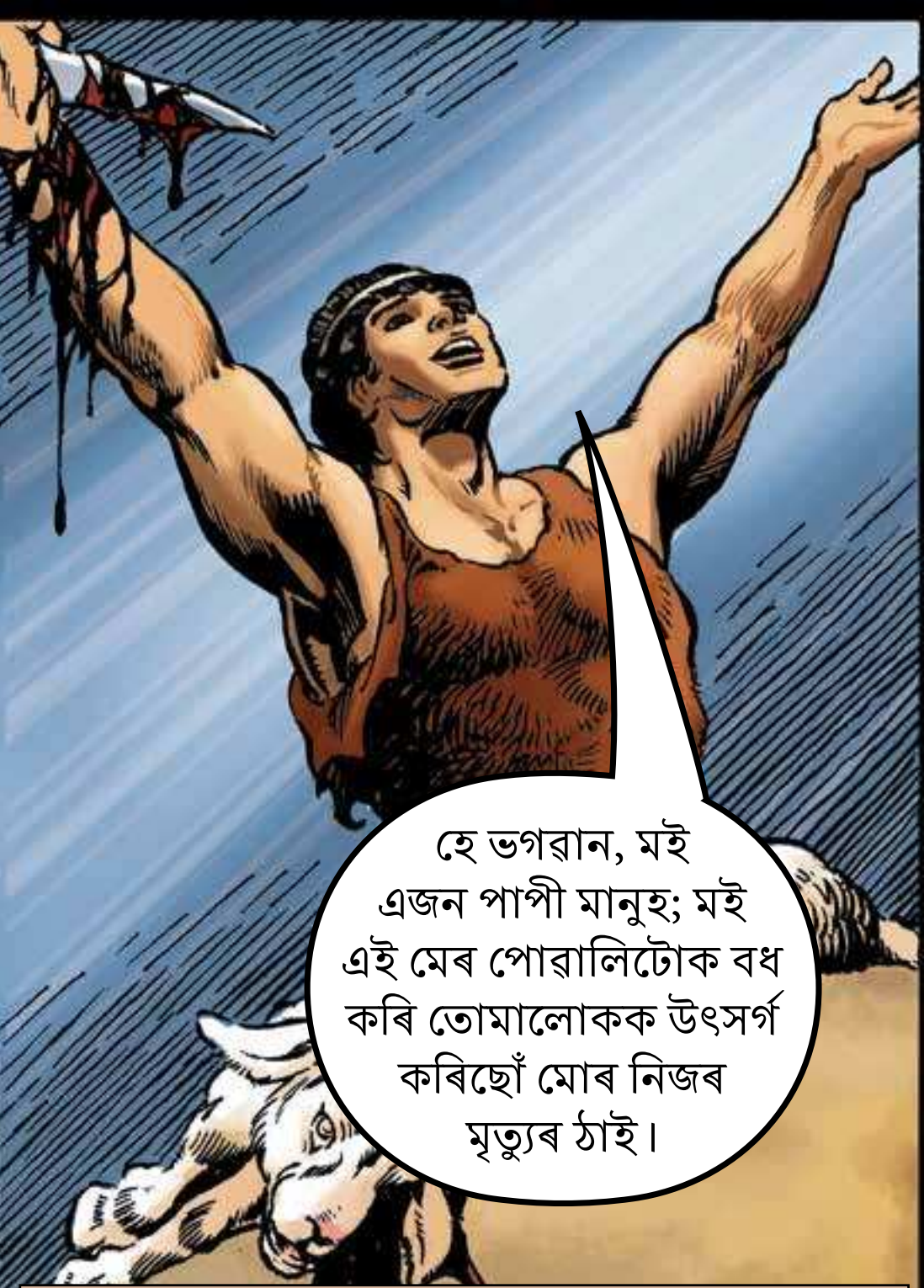

মানুহক প্ৰথম সৃষ্টি কৰাৰ সময়ত অন্তৰ্ভ্ৰজনৰ
জৰিয়তে বিকৃতিৰ সৃষ্টি কৰা মিউটেণ্ট জিনসমূহ
এতিয়াও বিকশিত হোৱা নাছিল, কিন্তু পিছলৈ যেতিয়া
ই সমস্যা পৰিণত হৈছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰে আঞ্জা
দিছিল যে ঘনিষ্ঠ আত্মীয়ই বিয়া কৰাব নালাগে।

আদম আৰু হৱাৰ প্ৰথম পুত্ৰ কয়িনে শাক-পাচলি
আৰু ফল-মূলৰ খেতি কৰিছিল। তেওঁলোকৰ
দ্বিতীয় পুত্ৰ হাবেলে জীৱ-জন্তু পালন কৰিছিল। এনে
হ'ব পাৰেনে যে তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন হ'ব পাৰে
সেই প্ৰতিজ্ঞা কৰা পুত্ৰ যিয়ে চয়তানক ধ্বংস কৰিব?

কেইন এএনডি আবেল নিউ আবুট গোড এএনডি
থে ইভেনট ইন থে গাৰডেন। বাট গোড নো লংগাৰ
ওয়াকড এএনডি টালকেড উইথ হিউমেনিটি। আদম
এএনডি অল হিচ ডিচেনডেন ওয়েৰ সেপাৰেটেড
ফ্ৰোম গোড বাই আদম'স ডিচোবেডিয়েন।
লাইফ ওয়াচ হাৰদ উইথাউট গোড।

হে ভগৱান, মই
এজন পাপী মানুহ; মই
এই মেৰ পোৱালিটোক বধ
কৰি তোমালোকক উৎসৰ্গ
কৰিছোঁ মোৰ নিজৰ
মৃত্যুৰ ঠাই।

এটা দিন আহিল যেতিয়া দুই পুত্ৰই ঈশ্বৰক
পূজা কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে
তেওঁলোকক ঈশ্বৰে বাগিচাত থকা জীৱ-জন্তুবোৰক
বধ কৰাৰ কথা কৈছিল, গতিকে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা
হাবেলে এটা জন্তু বধ কৰি ঈশ্বৰক উৎসৰ্গ কৰিলে।

কেইনে এটা নৈবেদ্য আগবঢ়াইছিল তেওঁৰ
সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ আছিল, কিন্তু এইটো আছিল তেজ
ত্যাগ নহয়। কেইন সেইটো বুজি পোৱা
নাছিল তেওঁৰ পাপে ঈশ্বৰক বেয়া পাইছিল।

ঈশ্বৰ, অনুগ্রহ কৰি এই
উপহাৰটো গ্ৰহণ কৰক মই
আগবঢ়াব লগা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ।

এই লোকসকলৰ মাজৰ এজন
প্ৰতিশ্ৰুতিদিয়া মুক্তিদাতা হ'বনে?

আদিপুস্তক ৪:১-৪; ৰোমীয়া ৩:২৩; ইব্ৰী ১১:৪ পদ

নহয় কয়িন

ঈশ্বৰে কয়িনৰ নৈবেদ্যক প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে
কাৰণ ই তেজ অবিহনে আছিল।

ঈশ্বৰে হাবেল আৰু তেওঁৰ নৈবেদ্যত সন্তুষ্ট হৈছিল। যেতিয়া তেওঁ নিৰীহ মেকুৰীৰ তেজ ওলোৱা দেখিছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰে হাবেলৰ পাপ আঁতৰাই দিছিল।

ঈশ্বৰে কয়িনক ক'লে, “আপুনি যদি যি কৰিব লাগে তাকেই কৰে, তেন্তে মই আপোনাৰ ওপৰত সন্তুষ্ট হ'ম। লগতে, তুমি তোমাৰ ভায়েক হাবেলৰ ওপৰত শাসন কৰিবা, আৰু তেওঁ তোমাৰ বশৱৰ্তী হৈ জীয়াই থাকিব।”

আপুনি কোন বুলি
ভাবে? মোৰ ফল আৰু
পাচলিৰ মূল্য সেই বক্তৃক্ষয়ী
ভেড়াতকৈ বেছি।
কিহে আপোনাক ইমান
বিশেষ কৰি তোলে?

মোৰ
ভায়েক, এতিয়াও
বক্তৃ বুলি দিবলৈ
সময় আছে

মই
এই সকলোবোৰ
পাইছো
মই ল'ম!

বাক!...

হাবেলৰ মৃত্যু হৈছিল আৰু কয়িনে চেষ্টা
কৰিছিল তেওঁৰ হত্যাৰ পাপ লুকুৰাবলৈ।

আদিপুস্তক ৪:৫-৮ পদ

কিন্তু কয়িনে তেওঁৰ দুষ্ট কাৰ্য্যক
ঈশ্বৰৰ পৰা লুকুৱাব নোৱাৰিলে।
ঈশ্বৰে সকলো দেখে আৰু জানে।

কেইন,
ক'ত আছে
আপোনাৰ
ভায়েক
হাবেল?

মই কেনেকৈ
জানিব লাগে? মই
মোৰ ভায়েকৰ যত্ন
লোৱাৰ কথা নেকি?

আপোনাৰ ভায়েকৰ
তেজ এতিয়াও আছে
মাটিত। এইটোৱে মোৰ
সৈতে আপোনাৰ দুষ্ট কামৰ
কথা কয়।

ঈশ্বৰে সকলো জানে । তেওঁ সকলোকে দেখে
সকলো সময়তে । ইয়াৰ পৰা একো লুকুৰাব
নোৱাৰি তেওঁ । তেওঁ দেখিলে যে কয়িনে হাবেলৰ
সৈতে কি কৰিলে । ঈশ্বৰ কেইনৰ ওপৰত
অভিশাপ এটা দিছিল আৰু তেওঁ পলাই গৈছিল
অৰণ্য, তেওঁৰ পত্নীক লগত লৈ যোৱা । তেওঁৰ
অপৰাধবোধে তেওঁক ডাঙৰ দুখ আৰু কষ্ট দিছিল

কেইন প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া ডেলিভাৰ হ'ব নোৱাৰিলে ।
তেওঁ নিজেই উদ্ধাৰৰ প্ৰয়োজন আছিল ।

ঈশ্বৰে এজন পুত্ৰৰ প্ৰতিশ্ৰুতি ৰখাৰ বিষয়ে কি?
আদম আৰু হৱাৰ আন এজন পুত্ৰ আছিল আৰু
তেওঁক শেঠ বুলি মাতিছিল। তেওঁলোকৰ বাবে
আৰু বহুতো পুত্ৰ আৰু কন্যাৰ জন্ম হৈছিল।

কয়িনে হত্যা
কৰাজনৰ ঠাই ল'বলৈ
ঈশ্বৰে মোক আন এজন
ল'ৰা দিছে।

আদিপুস্তক ৪:৯-১৬, ৫:৪;
পাঁচনিৰ কৰ্ম ১৭:২৪-২৬ পদ

চেখৰ এজন পুত্ৰ আছিল, আৰু তেওঁৰ পুত্ৰৰ এজন পুত্ৰ
আছিল, আৰু বহুতো পুত্ৰৰ জন্ম হৈছিল, কিন্তু তথাপিও
পাপৰ অভিশাপ আঁতৰাই মৃত্যুক ধ্বংস কৰিবলৈ
কোনোৱেই ওলাই নাছিল। অলপ পিছতে পৃথিৱীত বহুতো
নগৰ, গাঁও আৰু খেতিপথাৰে জনবহুল হৈ পৰিল।

প্রতিটো নতুন প্ৰজন্মৰ লগে লগে
মানুহ বৃদ্ধি হোৱাৰ লগে লগে
পাপ বাঢ়ি গ'ল। ৰ মানুহে যৌন
পাপ কৰিছিল আৰু হিংসাত্মক
আছিল। প্রতিটো চিন্তা আছিল
পাপী। কোনেও ধাৰ্মিকভাৱে
জীয়াই নাথাকিল। আদমে এটা
পাপ কৰিছিল; লোকসকলে
এতিয়া বহুতো পাপ কৰিলে।

ঈশ্বৰে এইদৰে কৈছিল, "মই পৃথিৱীত
মানুহ বনোৱাৰ বাবে দুঃখিত। মই
পৃথিৱীত জীয়াই থকা প্রতিটো বস্তু
ধ্বংস কৰিম।" ঈশ্বৰে সকলোকে হত্যা
কৰা দেখি চয়তানে আনন্দিত হ'ব।

এতিয়া নটা প্রজন্ম পাৰ হৈ গৈছিল
(১,৪০০ বছৰ) আৰু জগতখন
পাপেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰিছিল।

মানুহে নিজৰ সতীৰ্থ
মানুহক দাস কৰিলে।

ঈশ্বৰে কেতিয়াবা তেওঁক ভালপোৱা
আৰু আজ্ঞাকাৰীতাৰে চলিব
পৰাকৈ এটা পৰিয়াল থাকিবনে?

আদিপুস্তক ৬:৫-৭; ৰোমীয়া ৫:১২ পদ

প্ৰায় ২৫০০ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব।

কিন্তু তাত এটা আছিল
অনুশীলন কৰা মানুহজন
ন্যায় আৰু সদায়
ঠিক কাম কৰিছিল। যদিও
ঈশ্বৰে কৰিব বাকী সকলোকে
হত্যা কৰক পৃথিৱীত, তেওঁ
হ'বলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিল
ইয়াৰ প্ৰতি অনুগ্ৰহ কৰা
মানুহ আৰু হত্যা নকৰিব
তেওঁ বা তেওঁৰ পৰিয়াল।

নোহ,
মই এটা পঠিয়াবলৈ
গৈ আছোঁ পানীৰ প্ৰচণ্ড
বানপানী সকলো পৃথিৱী।
উশাহ থকা সকলোবোৰ
মৰি যাব। নিজকে,
আপোনাৰ পৰিয়ালক
আৰু জন্তুবোৰক
বচাবলৈ, আপুনি এটা
নিৰ্মাণ কৰিব ডাঙৰ
নাও।

লগত

লওক আপুনি নাওখনত এটা
প্রতিটো জন্তুৰ যোৰ পৃথিৱীৰ মুখত।
আপুনি সকলোৰে সাতটা ল'ব সেইবোৰ
খোৱাৰ অনুমোদিত। মই আপোনাক
কেনেকৈ ক'ম নাওখন নিৰ্মাণ কৰক আৰু
কি আপুনি কৰিব লাগিব ইয়াৰ বাবে
প্রস্তুত কৰক বানপানী।

নোহ প্রতিশ্রুতি দিয়া হ'ব পাৰেনে শিশু, ধ্বংস
কৰিব লগা চয়তানৰ কাম? তেওঁ মানিচলিব
নেকি ঈশ্বৰ, নে তেওঁও বিফল হ'ব?

ঈশ্বৰে নোহক কৈছিল কিমান ডাঙৰ
নাওখন দুটা ধৰি ৰাখিব লাগিব প্রতিটো
বায়ু-উশাহ লোৱা প্ৰাণী পৃথিৱীত,
লগতে তেওঁলোকে খাব লগা খাদ্য।

আদিপুস্তক ৬:৮-৯, ১৭-২২, ৭:২ পদ

মই আপোনাক শেষবাৰৰ বাবে
কৈছো। ঈশ্বৰে এক ডাঙৰ বানপানীৰ
দ্বাৰা পৃথিৱীখন ধ্বংস কৰিবলৈ গৈ
আছে। আপুনি মোক বিশ্বাস কৰিব
লাগিব আৰু যোগদান কৰিব লাগিব
মই নাওখনত আছোঁ

ই নোহক ভাবি দুখিত কৰি
তুলিছিল ধ্বংস হোৱা সকলোৰে
আহি থকা বানপানী, গতিকে
প্রতিটো সুযোগতে, তেওঁ
সতৰ্ক কৰি দিছিল সিহঁতে
পাপ বন্ধ কৰিবলৈ।

পাপ হোৱাৰ বাবে। আপুনি পাপ বন্ধ
কৰিব লাগিব আৰু আপোনাৰ চুবুৰীয়াক মৰম
আৰু ন্যায়েৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব।

কিয়
এজন প্রেমময়
ঈশ্বৰে নিজৰ
সন্তানক ধ্বংস
কৰিব?

আপুনি বুঢ়া
মূৰ্খ!

১২০ বছৰৰ পিছত, যেতিয়া নাওখন শেষ
হৈছিল, ঈশ্বৰে গোটেই পৃথিৱীৰ পৰা নোহৰ
ওচৰলৈ জীৱ-জন্তু কঢ়িয়াই আহিছিল।

চাওক,

ইয়াত অধিক জন্তু আছে।

তেওঁলোকে নিজে আছে, যেনে

কোনোবাই তেওঁলোকক

মাতি আছে

কিছুমান
দেখিবলৈ
ইমান আচৰিত। মই
নাজানিছিলো যে এনে
জন্তুৰ অস্তিত্ব আছে। আপুনি
ভাবেনে যে ঈশ্বৰে বানপানী
প্ৰেৰণ কৰাৰ বিষয়ে নোহে
যি কয় তাৰ কিবা
থাকিব পাৰে?

এটা সুযোগ
নহয়। গোটেই পৃথিৱীখন
বানপানীত বুৰাই পেলাব
পৰাকৈ পানী ক'ৰ পৰা
পাব পাৰিছিল?

বেছি
ঠাই বাকী নাই।

এয়াই
তাৰে
শেষৰটো।

নোহ,
সময় আহি পৰিছে।
আপোনাৰ সকলো পৰিয়াল আৰু
জীৱ-জন্তুৰ সৈতে নারত উঠি আহক।
পাপ বন্ধ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা
সকলোৰে বাবে অতি সোনকালে
বহু দেৰি হ'ব।

ঈশ্বৰে নাওখনৰ
দুৱাৰ বন্ধ কৰি
দিলে আৰু
সাত দিনলৈকে
একো নহ'ল।

হা,
হা! মুৰ্খবোৰলৈ
চাওক, যিকোনো পানীৰ
পৰা মাইলৰ দূৰত্বত থকা
শুকান সমভূমিৰ মাজত সেই
সকলোবোৰ জীৱ-জন্তুৰ
সৈতে এখন ডাঙৰ নাওত
মুখ বন্ধ হৈ আছে।

হ'ব,
মই বাজি মাৰি
কওঁ যে এতিয়ালৈকে
সিংহবোৰে সেইবোৰ
খাই পেলাইছে।

এসপ্তাহ
হ'ল সিহঁত তাত
সোমাই আছে!

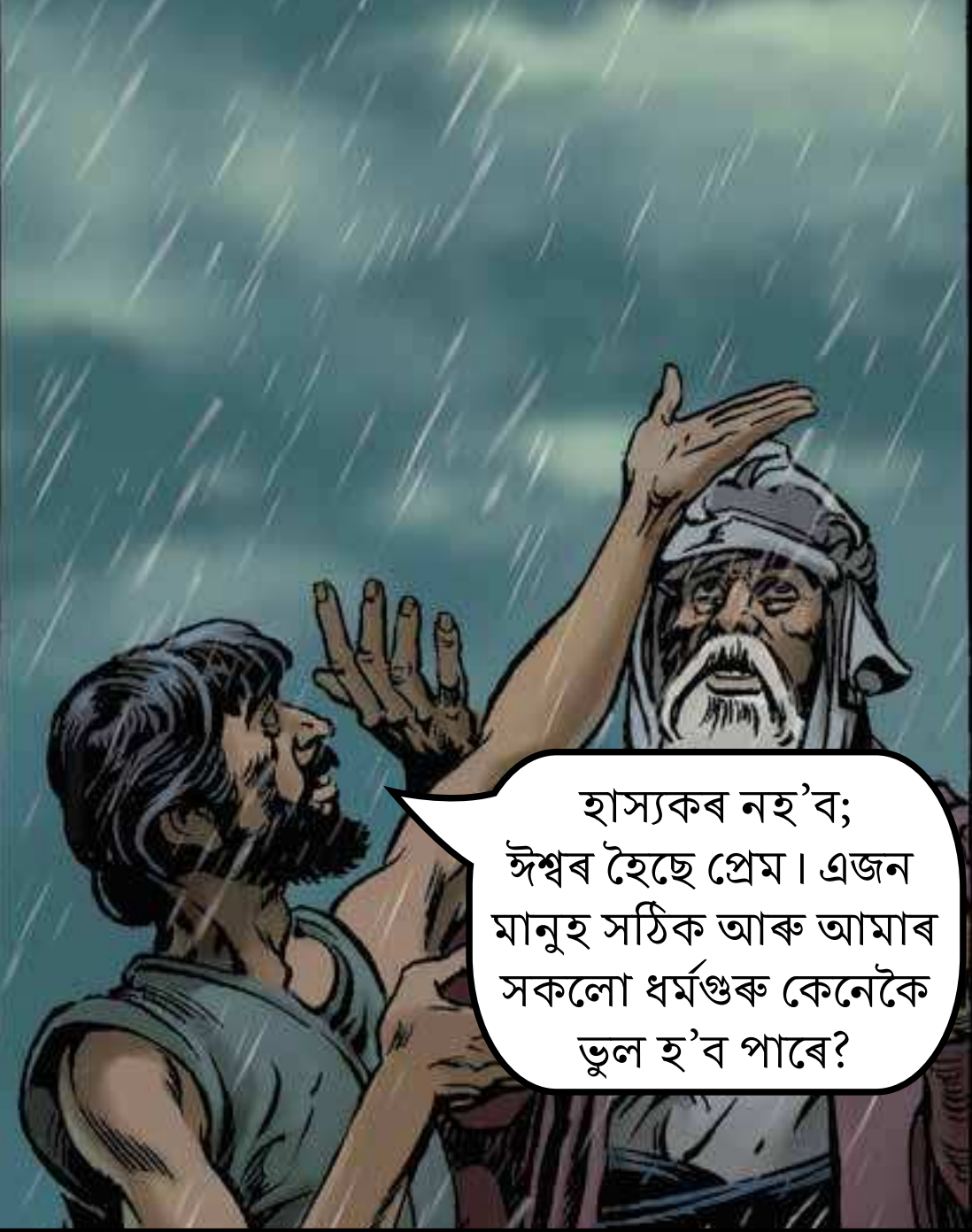
এনেকুৱা

একো দেখা নাই;

আপুনি ভাবেনে যে নাওখনত
থকা উন্মাদ মানুহবোৰে ঈশ্বৰে
সকলোকে তেওঁলোকৰ পাপৰ
বাবে হত্যা কৰিব বিচৰাৰ
বিষয়ে সঠিক ক'ব পাৰে?

কিন্তু সপ্তম দিনা বৰষুণ হ'বলৈ ধৰিলে আৰু পৃথিৱীৰ
গভীৰতাত জমা হৈ থকা পানী পৃষ্ঠলৈ আহিল।

হাস্যকৰ নহ'ব;
ঈশ্বৰ হৈছে প্ৰেম। এজন
মানুহ সঠিক আৰু আমাৰ
সকলো ধৰ্মগুৰু কেনেকৈ
ভুল হ'ব পাৰে?

এই সময়ৰ আগতে কেতিয়াও বৰষুণ হোৱা নাছিল। বতৰটো সদায় ভাল আছিল আৰু মাটিৰ পৰা কুঁৱলী এটা ওপৰলৈ উঠি আহিছিল মাটিত পানী দিবলৈ। বৰষুণৰ কথা কোনেও দেখা বা শুনা নাছিল, গতিকে বহুতে নোহক আকাশৰ পৰা পানী পৰিব বুলি ভাবি পাগল বুলি ভাবিছিল, কিন্তু ঈশ্বৰে কোৱা কথাখিনি নোহে বিশ্বাস কৰিছিল।

মই
নোহৰ কথা শুনিব
লাগিছিল। মই কি মূৰ্খ
হৈ আহিছো!

ভগৱান, মোৰ
কেঁচুৱাটোক বচাওক!

প্রায় ২৩৪৮ খ্রীষ্টপূর্ব।

যেতিয়ালৈকে লোকসকলে বুজি পালে
যে নোহে সঁচা কথা কৈ আহিছে,
তেতিয়ালৈকে বহু দেৰি হৈ গৈছিল।

চল্লিশ দিন আৰু ৰাতি বৰষুণ দিলে, যেতিয়ালৈকে
গোটেই পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো পৰ্বত পানীয়ে ঢাকি
পেলালে। নোহৰ লগত নাৱত থকা নলীৰ
বাহিৰে বায়ু উশাহ লোৱা প্ৰতিজন জীৱিত
আত্মাই মৃত্যুমুখত পৰিল। তেওঁলোকে নাওখন
এৰি যাবলৈ এবছৰতকৈও অধিক সময় লাগিব।

আদিপুস্তক ৭:১২, ১৯-২৩, ৮:৯-১২ ১৭

পানী
যেতিয়া তললৈ
নামিব আৰু আমি এই
নাওখন এৰি যাব পাৰিম
তেতিয়া মই আনন্দিত
হ'ম।

অৱশেষত নোহে এটা কপৌ এৰি দিলে আৰু ই মুখত এটা ডাল লৈ
উভতি আহিল, যাৰ অৰ্থ হ'ল ক'ৰবাত ইতিমধ্যে এটা গছ নাওঁ
চলাই আছে। পিছত পুনৰ মুকলি কৰি দিলে, আৰু সেইবাৰ ঘূৰি
নাই, যাৰ অৰ্থ হ'ল ই থাকিবলৈ ভাল ঠাই বিচাৰি পাইছে।

অলপ পিছতে নাওখন আৰাৰাট নামৰ
পাহাৰৰ শিখৰত থিতাপি ল'লে।
সকলোৱে ওলাই আহিল এখন নতুন
পৃথিৱীলৈ, পাপবিহীন এখন পৃথিৱীলৈ।

নোহে এটা বেদী নিৰ্মাণ কৰি ঈশ্বৰৰ আগত
পশু বলিদান কৰিলে। যদিও নোহ এজন
ন্যায়পৰায়ণ মানুহ আছিল, তেওঁৰ হৃদয়ত
এতিয়াও পাপ আছিল। নোহ আৰু তেওঁৰ
সকলো পৰিয়ালৰ জীৱনৰ বিনিময়ত এই ৰক্ত
বলিদানবোৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰত উৎসৰ্গ কৰা হৈছিল

জন্তুবোৰে সেই আঠজনক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল
যিসকলে জলপ্লাৱনত মৃত্যুবৰণ কৰা উচিত
আছিল, কিন্তু ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহত ৰক্ষা পৰিছিল।
আদম আৰু হৱাৰ বাবে আৰম্ভণ বনাবলৈ
ঈশ্বৰে বাগিচাত জীৱ-জন্তু বধ কৰাৰ সময়ত
যিদৰে কৰিছিল, তাৰ দৰেই আছিল।

মই তোমাক আকাশত
এটা বামধেনু দিম এটা সোঁৰৰণী
হিচাপে যে মই আৰু কেতিয়াও পানীৰে
পৃথিৱীখন ধ্বংস নকৰো। আপোনাৰ বহুত
সন্তান হ'ব লাগে আৰু গোটেই পৃথিৱীখনক
পুনৰ জনবসতি কৰিবলৈ কেটাৰ আউট
কৰা উচিত।

মই মানুহক ভয় কৰিব পৰাকৈ জন্তু বনাম।
আপুনি যেনেকৈ শাক-পাচলি আৰু বনৌষধি
খায়, সেইদৰে পৃথিৱীত জীয়াই থকা আৰু হাঁহি
থকা যিকোনো জীৱক খাব পাৰে, কিন্তু কোনো
জীৱৰ তেজ খাব নালাগে। কাকো মাৰিব
নালাগে।

যদি কোনোবাই আন এজনক
হত্যা কৰাৰ অপৰাধত দোষী সাব্যস্ত
হয়, তেন্তে তেওঁক আন মানুহে হত্যা কৰিব
লাগে। যদি কোনো মানুহে আন মানুহৰ
তেজ বোৱাই দিয়ে, তেন্তে আন মানুহে তেওঁৰ
অপৰাধৰ মূল্য দিবলৈ তেওঁৰ তেজ বোৱাই দিব
লাগে, কাৰণ জীৱনটো তেজত আছে।

নোহে খেতিয়ক হৈ আঙুৰ ৰোপণ
কৰিলে। মাত্ৰ চাৰিটা পৰিয়ালৰ সৈতে
নতুন পৃথিৱীখন অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল
যদিও অলপ পিছতে তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ
নিজৰ সন্তান জন্ম হ'বলৈ ধৰিছিল।

নোহে আৰিষ্কাৰ কৰিলে যে ফল এটা পাত্ৰত ভৰাই
কেইসপ্তাহমানৰ বাবে থৈ দিলে ই এটা মদ্যপানীয়
সৃষ্টি কৰে যাৰ ফলত তেওঁৰ ধেমেলীয়া অনুভৱ
হয়। নোহে পানীয়টো ইমানেই ভাল পাবলৈ ধৰিলে
যে কেতিয়াবা কাম কৰিব নোৱাৰিলো সি কেৱল
অচেতন হৈ পৰি যাব। ই তেওঁক ঈশ্বৰক অসন্তুষ্ট
কৰা কামবোৰ কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল।

এদিন নোহ ইমানেই মদ খাই
নিজকে উলংগ কৰি তুলিলে
আৰু তাৰ পিছত অজ্ঞান হৈ
পৰিল। তেওঁৰ পুত্ৰ হামে
পিতৃৰ লাজৰ কথা চাই তাত
আনন্দ পাইছিল। তেওঁ দেখা
কথাবোৰ ঠাট্টামূলক সুৰত
ককায়েককেইটাক ক'লে।

যেতিয়া নোহে সাৰ
পাই উঠিল, তেতিয়া
তেওঁৰ পুত্ৰসকলে
তেওঁক ক'লে হামে
যি কৰিছিল।

আপোনাৰ
পুত্ৰ কনান আৰু
তেওঁৰ সকলো বংশধৰ হ'ব
সেইসকলৰ সেৱক
আপোনাৰ ভায়েক শেমৰ
বংশধৰ।

বহু বছৰৰ পাছত এই
ভৱিষ্যদ্বাণী বাস্তৱায়িত
হ'ল। কনানীয়াসকলে
পেলেষ্টাইন দখল কৰিলে
আৰু শেষত ইহুদীসকলৰ
দাসত্বত পৰিণত হ'ল।

আদিপুস্তক ৯:২১-২৭; ১ বংশাবলি ৪:৪০;
গীতমালা ৭৮:৫১, ১০৫:২৩,২৭, ১০৬:২২ পদ

সেথ...

কয়িন...

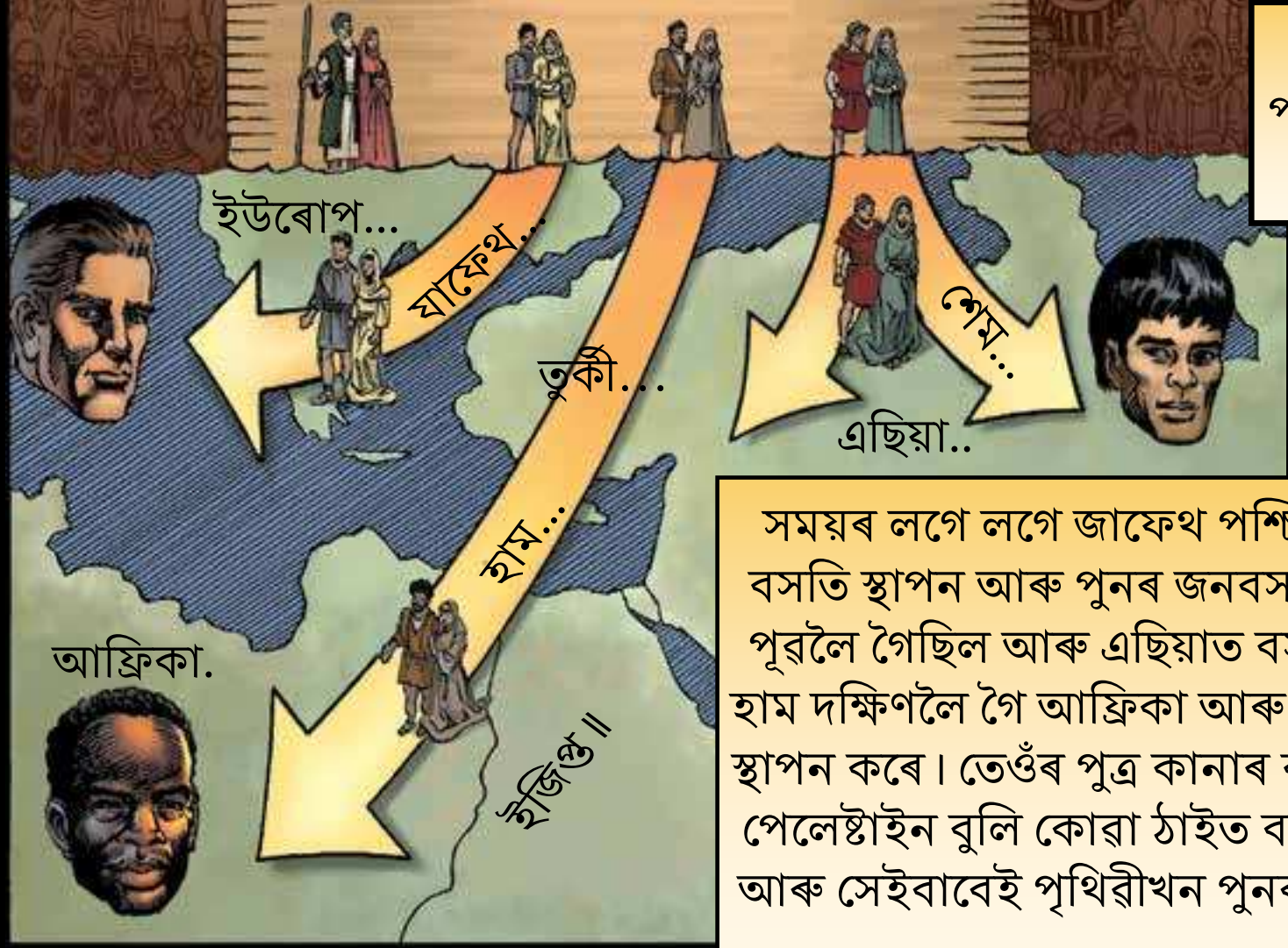
এবেল...

আদম ও ইভ...

ঈশ্বরে সেই
আঠজন মানুহৰ
বাহিৰে সকলোকে
বধ কৰিলে।

নোহ আৰু তেওঁৰ
পৰিয়ালে ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত
অনুগ্রহ পাইছিল।

সময়ৰ লগে লগে জাফেথ পশ্চিম আৰু উত্তৰলৈ গৈ
বসতি স্থাপন আৰু পুনৰ জনবসতি স্থাপন কৰে। শেম
পূৱলৈ গৈছিল আৰু এছিয়াত বসতি স্থাপন কৰিছিল।
হাম দক্ষিণলৈ গৈ আফ্ৰিকা আৰু দক্ষিণ এছিয়াত বসতি
স্থাপন কৰে। তেওঁৰ পুত্ৰ কানাৰ বংশধৰসকলে বৰ্তমান
পেলেষ্টাইন বুলি কোৱা ঠাইত বসতি স্থাপন কৰিছিল।
আৰু সেইবাবেই পৃথিৱীখন পুনৰ জনবহুল হৈ পৰিল।

প্ৰায় ২২৪৭ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব।

নোহৰ পুত্ৰ হামৰ কুছ নামৰ এটা পুত্ৰ আছিল আৰু তাৰ পিছত কুছৰ এটা পুত্ৰ নিমৰোদ আছিল। নিমৰোদ ডাঙৰ হৈ এজন শক্তিশালী চিকাৰী হৈছিল, আৰু গোটেই পৃথিৱীত সুপৰিচিত আছিল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা পালন কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু বেবিলন নামৰ ঠাইত নিজৰ মিছা ধৰ্ম্ম আৰম্ভ কৰিছিল।

বাবিলৰ লোকসকলে ঈশ্বৰে আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে পৃথিৱীখনক সিঁচৰতি কৰি
পুনৰ জনবসতি স্থাপন কৰিব নিবিচাৰিলে, গতিকে তেওঁলোকে একত্ৰিত
হৈ উপাসনাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে এটা মহান আৰু উচ্চ টাৱাৰ নিৰ্মাণ কৰিলে।

কিন্তু তেওঁলোকৰ সৃষ্টিকৰ্তাক তেওঁলোকে
পূজা কৰা নাছিল। চয়তানে তেওঁলোকক
কাঠ, শিল আৰু ধাতুৰে নিজৰ দেৱতা
সৃষ্টি কৰিবলৈ নেতৃত্ব দিছিল।

তেওঁলোকে পৃথিৱীত সিঁচৰতি হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰাত
ঈশ্বৰ ক্ৰোধিত হৈছিল, সেয়েহে তেওঁ লোকসকলক
বহুতো ভিন্ন ভাষা ক'বলৈ বাধ্য কৰাইছিল।

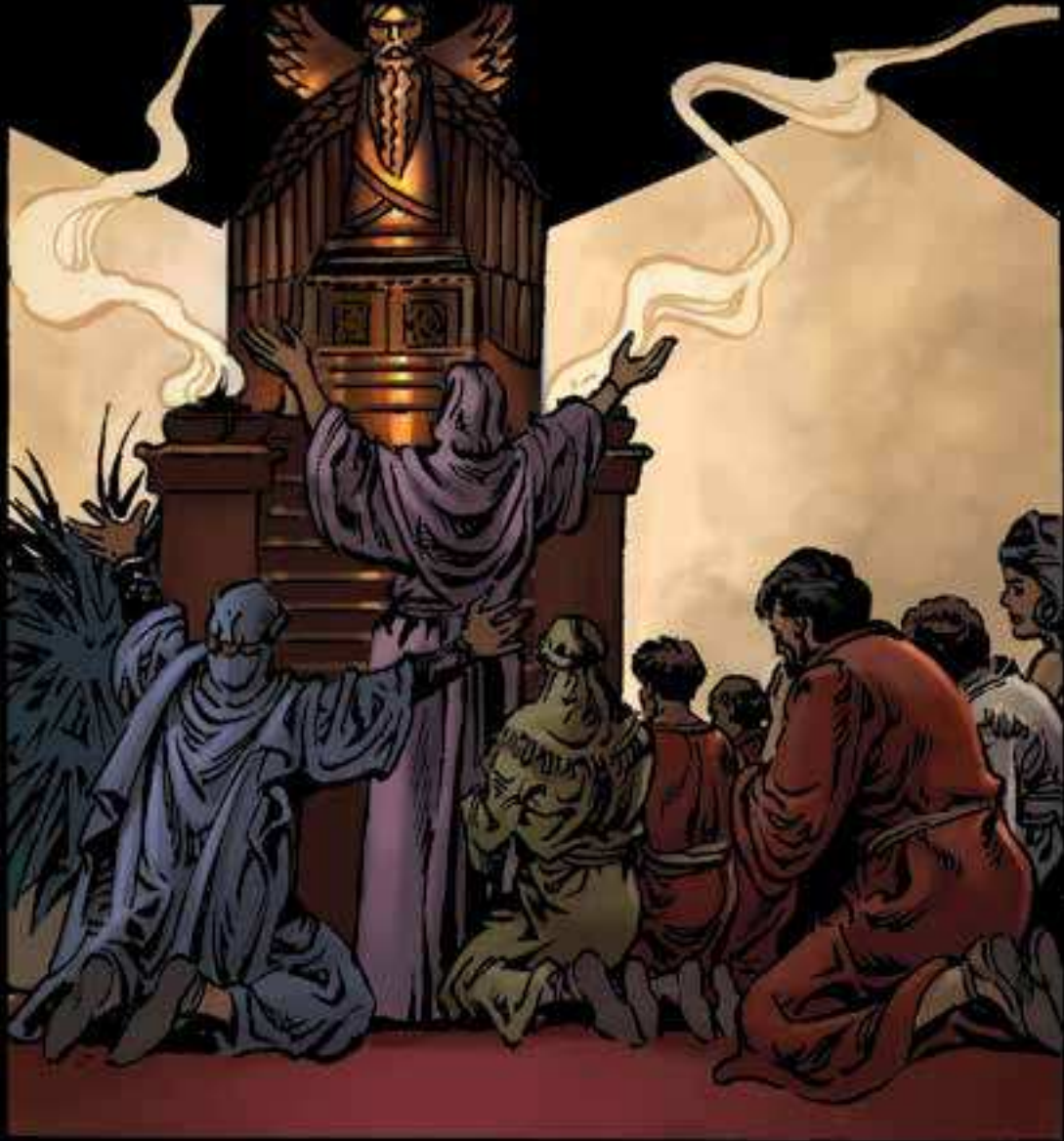
১৩২ ১৩৩ ১৩৪
১৩৫ ১৩৬ ১৩৭
১৩৮ ১৩৯ ১৪০

১৪১ ১৪২ ১৪৩
১৪৪ ১৪৫ ১৪৬
১৪৭ ১৪৮

শ্ৰমিকসকলে আৰু ইজনে সিজনক
বুজিব পৰা নাছিল, সেয়েহে তেওঁলোকে
কামটো আগবঢ়াই নিব পৰা নাছিল।

প্রতিটো ভাষাগোষ্ঠীয়ে নিজৰ নিজৰ পথত
আগবাঢ়িছিল। কিছুমান মানুহে পৃথিৱীৰ
দূৰৈৰ ঠাইলৈ গৈছিল, কিছুমানে জাহাজত
উঠি দূৰৈৰ দ্বীপলৈ গৈছিল, কোনোৱে উত্তৰ
দিশলৈ য'ত ঠাণ্ডা আছিল আৰু কিছুমানে
তললৈ নামি গৈছিল মৰুভূমিলৈ য'ত গৰম
আছিল। গতিকে পৃথিৱীত পুনৰ জনবসতি
স্থাপন কৰিবলৈ ঈশ্বৰে দিয়া আজ্ঞা পূৰ্ণ হ'ল।

পৃথিবীখন মানুহেৰে পৰিপূৰ্ণ
হোৱাৰ লগে লগে পাপ পুনৰ
বৃদ্ধি পালে। লোকসকলে
মূৰ্তিৰ আগত প্ৰণাম কৰি
জীৱিত ঈশ্বৰক পাহৰি গ'ল।

<https://goodandevilbook.com/>